

Hospodin je blízko těm, kdo jsou zkrúšeni v srdci, zachraňuje lidi, jejichž duch je zdeptán. Mnoho zla doléhá na spravedlivého, Hospodin ho však ze všeho vysvobodí. Ochraňuje všechny jeho kosti, nebude mu zlomena ani jedna. (Žalm 34,19-21)

V Praze dne 3. března 2021

Milé sestry a bratři,

je tomu nyní v březnu rok, co naši zemi a každého z nás sevřela pandemie koronaviru. Můžeme se tedy začít pomalu ptát, co nám nemoc vzala nebo dala, co nás naučila o životě, hodnotách, vztazích a také o naší víře v Boha, o té obzvláště...

Ukázalo se totiž zcela jasně a pro někoho možná překvapivě, že co se pandemie týká, není rozdíl mezi věřícím a nevěřícím, onemocní každý, křesťanská víra nezvyšuje imunitu. Stejně jako jiné lidi i křesťany potkávají zlé věci. Komenský o tom věděl své a má na to případnou repliku: „A kdo tvrdí, že křesťany nemají zlé věci potkávat? Ve světě to jinak být nemůže, zde jsme v kole, kde vše, co se nás drží – jmění, zdraví, mysl – nemůže jinak, než se třást a kolísat, točit a různě se svíjet.“

Zkrátka koronavirus se nevyhýbá křesťanům oddaným Bohu ani formálně matrikovým. Nedělá rozdíly mezi zbožnými a ateisty, nerozlišuje ani podle příslušnosti k některému ze světových či okrajových náboženství nebo církevní konfese. Onemocní nebo dokonce s covidem zemře katolík, ortodoxní, evangelík, evangelikál i charismatik. Nakazí se člověk se silnou i slabou vírou, optimista i pesimista, velký modlitebník i ten, kdo se modlí jen občas, a pro nikoho to není snadné.

O tom už ale dávno před naším letopočtem psal žalmista, který věděl, že mnoho zla doléhá na spravedlivého. Měl ale naději, věděl, že Hospodin je blízko těm, kdo jsou zkrúšeni v srdci, kdo se cítí zdeptaní. Utrpení ani smrt jej od Boha neoddělovaly, protože sám Hospodin se neodvrátil od trpícího. A to navzdory tomu, že v čase utrpení i věřící člověk cítí často mnohem více bolest fyzickou či psychickou než Boží přítomnost. Ale právě proto potřebujeme zavčas slyšet, že Pán Bůh je blízko těm, kdo jsou sevřeni utrpením a zármutkem. Musíme se učit věřit více faktům než svým bolavým pocitům, které bývají tak přesvědčivé.

Pomáhá nám tomu rozumět příběh Ježíše Krista a odsouzenců na golgotských křížích. Jeho učedníci si totiž vzpomněli, když Ježíšovi na kříži nezlomili holenní kosti, že je v žalmu napsáno: *Nebude mu zlomena ani jedna*. Bylo to však naplnění prorockého Slova, které se naplnilo na kříži, a po Ježíšově smrti, kterou musel bolestně vytrpět do posledního dechu. Ale vedle něho oběma lotrům, tomu po pravici i levici, byly nohy zpřeráženy bez ohledu na to, kdo z nich se kál, obracel na Krista, nebo se Ježíšovi rouhal. Což nás učí mít dost na tom, že Bůh je s námi v dobrém i ve zlém a že naše křesťanství a víra bude mít zřejmě mnohem větší význam než jen v zajištění pozemského blaha.

Kromě toho nás ale pandemické ohrožení učí, že život každého jednotlivce, starého či mladého, je cenný. Přesvědčuje nás o tom, že mnohé dary, které jsme brali jako samozřejmost, jsou velikou milostí, například dar společenství věřících. Ať už jsme si před tím ve sboru projevovali vroucí lásku nebo si v něčem lezli na nervy. A také jsme začali velebit nebesa za lidské vynálezy, jako je telefon, rádio, televize nebo internet. Jak říkával můj kamarád, nazýval jsem televizi čertovou bedýnkou a ona je tam bohoslužba. Což o internetu platí ještě mnohem víc. Zkusme si nyní každý z nás za sebe odpovědět, co nám pandemie vzala, co dala, a jak v tom všem k nám Bůh mluví. Budeme moc vděční, když pak o tom napíšete své svědectví do Sborových listů nebo budete ochotní třeba i natočit krátké povzbuzující video pro ostatní.

Pán s vámi, váš

Bronislav Matulík